

Patricia Cornwell

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Postmortem

Μια περιπέτεια της ιατροδικαστή
Κέι Σκαρνέτα

Περισσότερα από
100 εκατομμύρια
αντίτυπα παγκοσμίως

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Έβρεχε στο Ρίτσμοντ την Παρασκευή 6 Ιουνίου. Η καταρρακτώδης βροχή, που ξεκίνησε τα χαράματα, τσάκισε τους κρίνους αφήνοντας μόνο τα κοτσάνια, σκορπίζοντας φύλλα στην άσφαλτο και στα πεζοδρόμια. Στους δρόμους ρυάκια, στα γήπεδα και στις πελούζες λακκούβες με λάσπη. Αποκοιμήθηκα με τον θόρυβο της βροχής που χτυπούσε πάνω στη στέγη από σχιστόλιθο και είδα ένα φοβερό όνειρο καθώς η νύχτα διαλυόταν τις ομιχλώδεις πρώτες ώρες του πρωινού του Σαββάτου.

Είδα ένα λευκό πρόσωπο πίσω από το αυλακωμένο απ' τη βροχή τζάμι, ένα πρόσωπο άμορφο που δεν έμοιαζε ανθρώπινο, σαν πρόσωπο παραμορφωμένης πλαστικής κούκλας. Το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μου ήταν σκοτεινό, και ξάφνου το πρόσωπο ήταν εκεί, ένα δαιμονικό πνεύμα που κοιτούσε μέσα. Ξύπνησα και κοίταξα τυφλά μες στο σκοτάδι. Δεν ήξερα τι με ξύπνησε, ώσπου χτύπησε πάλι το τηλέφωνο. Βρήκα το ακουστικό χωρίς να ψηλαφίσω.

«Δρ Σκαρπέτα;»

«Ναι».

Βρήκα τη λάμπα και την άναψα. Η ώρα ήταν δύο και τριάντα τρία το πρωί. Νόμιζα ότι η καρδιά μου θα τρυπούσε τα πλευρά μου.

«Εδώ Πιτ Μαρίνο. Έχουμε πρόβλημα στη λεωφόρο Μπέρκλεϊ 5602. Πρέπει να έρθεις».

Το θύμα λεγόταν Λόρι Πίτερσεν, όπως με ενημέρωσε, και ήταν μια λευκή γυναίκα γύρω στα τριάντα. Το πτώμα της είχε βρεθεί από τον άντρα της μία ώρα νωρίτερα.

Δεν χρειάζονταν λεπτομέρειες. Μόλις σήκωσα το ακουστικό και αναγνώρισα τη φωνή του αρχιφύλακα Μαρίνο, κατάλαβα. Ίσως και να 'ξερα με το που άκουσα το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Όσοι πιστεύουν στους λυκάνθρωπους φοβούνται την πανσέληνο. Εγώ είχα αρχίσει να τρέμω τις ώρες από τα μεσάνυχτα ως τις τρεις τα χαράματα, όταν η Παρασκευή γίνεται Σάββατο και η πόλη κοιμάται.

Κανονικά στον τόπο του εγκλήματος καλείται ο ιατροδικαστής βάρδιας. Τούτο δω όμως δεν ήταν κανονικό. Μετά τη δεύτερη υπόθεση είχα ξεκαθαρίσει πως αν γινόταν άλλος φόνος όφειλαν να καλέσουν εμένα, ό,τι ώρα και να 'ταν. Του Μαρίνο δεν του άρεσε η ιδέα. Από τότε που διορίστηκα επικεφαλής ιατροδικαστής για την Κοινοπολιτεία της Βιρτζίνια, κάτι λιγότερο από δύο χρόνια πριν, ο Μαρίνο μού δημιουργούσε προβλήματα. Δεν μπορούσα να καταλάβω αν αντιπαθούσε τις γυναίκες, ή αν απλώς αντιπαθούσε εμένα.

«Μπέρκλεϊ στο Μπέρκλεϊ Ντάουνς, Σάουθσαϊντ» είπε συγκαταβατικά. «Ξέρεις πώς να πας;»

Για να πω την αλήθεια, δεν ήξερα. Έγραφα βιαστικά τις οδηγίες στο σημειωματάριο που είχα πάντα δίπλα στο τηλέφωνο. Το έκλεισα και τα πόδια μου πατούσαν ήδη στο πάτωμα καθώς η αδρεναλίνη χτυπούσε τα νεύρα μου σαν εσπρέσο. Το σπίτι ήταν βυθισμένο στη σιωπή. Άρπαξα τη μαύρη ιατρική τσάντα μου που ήταν γρατζουνισμένη και φθαρμένη από τη χρήση.

Ο νυχτερινός αέρας με χτύπησε σαν ερ κοντίσιον, τα παράθυρα των γειτόνων μου ήταν σκοτεινά. Μπήκα στο σκούρο μπλε στέισον βάγκον μου και, καθώς έκανα όπισθεν στο δρομάκι, κοίταξα το φως που άναβε πάνω από τη βεράντα, στο παράθυρο του πρώτου ορόφου, στον ξενώνα όπου κοιμόταν η

Λούσι, η δεκάχρονη ανιψιά μου. Ακόμα μια μέρα από τη ζωή αυτού του παιδιού που θα έχανα. Την είχα παραλάβει από το αεροδρόμιο Τετάρτη βράδυ. Από τότε είχαμε φάει ελάχιστες φορές μαζί.

Η κίνηση ήταν μειωμένη μέχρι που βρέθηκα στην Πάρκγουεϊ. Λίγα λεπτά αργότερα έτρεχα παράλληλα με τον ποταμό Τζέιμς. Τα πίσω φανάρια των αυτοκινήτων που προηγούνταν σε απόσταση έμοιαζαν με ρουμπίνια, ο ορίζοντας της πόλης φάνταζε απόκοσμος στον κεντρικό καθρέφτη. Σκοτεινές πεδιάδες άνοιγαν σαν βεντάλια δεξιά κι αριστερά μου, με λεπτεπίλεπτα κολιέ θαμπού φωτός στις άκρες. Κάπου εκεί έξω υπάρχει ένας άνθρωπος, σκέφτηκα. Μπορεί να 'ναι οποιοσδήποτε. Βαδίζει στητός, κοιμάται με μια στέγη πάνω από το κεφάλι του και έχει τον συνηθισμένο αριθμό δαχτύλων σε πόδια και χέρια. Είναι μάλλον λευκός και αριθμεί πολύ λιγότερα χρόνια ζωής από τα δικά μου σαράντα χρόνια. Είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος και μάλλον δεν οδηγεί Μπε Εμ Βε, δεν συχνάζει στα μπαρ του Σλιπ, ούτε στα καλά καταστήματα ρούχων της Μέιν Στριτ.

Από την άλλη όμως, θα μπορούσε. Θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε και ήταν κανένας. Ο κύριος Κανένας. Ο άνθρωπος που μπαίνεις μαζί του στο ασανσέρ και μετά από είκοσι ορόφους εκεί μέσα μαζί του δεν έχεις συγκρατήσει τη φάτσα του.

Είχε γίνει ο αυτόκλητος σκοτεινός άρχων της πόλης, μια εμμονή χιλιάδων ανθρώπων που ποτέ δεν είχε δει. Η δική μου εμμονή. Ο κύριος Κανένας.

Οι φόνοι άρχισαν πριν από δύο μήνες, επομένως ενδέχεται να βγήκε πρόσφατα από τη φυλακή ή το ψυχιατρείο. Αυτό πιθανολογούσαν την περασμένη εβδομάδα, οι θεωρίες όμως άλλαζαν διαρκώς.

Η δική μου θεωρία ήταν η ίδια από την αρχή. Εμένα κάτι μου έλεγε ότι δεν ήταν καιρό στην πόλη, ότι αυτό ήταν κάτι που το είχε ξανακάνει και κάπου αλλού και δεν είχε περάσει ούτε μέρα

πίσω από τα κάγκελα, ούτε ήταν γνωστός στην εγκληματολογική υπηρεσία. Δεν ήταν αποδιοργανωμένος, δεν ήταν ερασιτέχνης και αναμφίβολα δεν ήταν αυτό που λέμε «τρελός».

Το Ουίλσαϊρ ήταν δυο φανάρια αριστερά, η λεωφόρος Μπέρκλεϊ η πρώτη δεξιά.

Τώρα έβλεπα τα μπλε και κόκκινα φώτα να αναβοσβήνουν δυο τετράγωνα πέρα. Ο δρόμος μπροστά στο 5602 της Μπέρκλεϊ ήταν κατάφωτος σαν τόπος καταστροφής. Ένα νοσοκομειακό με τη μηχανή αναμμένη μούγκριζε δυνατά, πλάι σε δύο αυτοκίνητα της αστυνομίας χωρίς διακριτικά, τα φώτα θέσεως προφυλακτήρα αναβόσβηναν και τα φώτα στην οροφή τριών λευκών περιπολικών στροβιλίζονταν φρενιασμένα. Το δημοσιογραφικό συνεργείο του Καναλιού 12 είχε μόλις φτάσει. Τα φώτα αναβόσβηναν από ώρα σε όλο το μήκος του δρόμου και κάμποσοι άνθρωποι με πιτζάμες και ρόμπες είχαν βγει στα κατώφλια.

Παρκάρισα πίσω από το δημοσιογραφικό βαν καθώς ο κάμεραμαν διέσχιζε τον δρόμο. Με κεφάλι σκυφτό και με τον γιακά του χακί αδιάβροχού μου σηκωμένο, ακολούθησα γοργά το τούβλινο δρομάκι που οδηγούσε στην εξώπορτα του σπιτιού. Ποτέ δεν μου άρεσε να βλέπω τον εαυτό μου στις βραδινές ειδήσεις. Αφότου άρχισαν οι στραγγαλισμοί στο Ρίτσμοντ, το γραφείο μου βρισκόταν υπό πολιορκία, οι ίδιοι δημοσιογράφοι τηλεφωνούσαν ξανά και ξανά θέτοντας τις ίδιες ανάλγητες ερωτήσεις.

«Αν είναι κατά συρροή δολοφόνος, δρ Σκαρπέτα, αυτό δεν σημαίνει ότι θα ξαναγίνει;»

Σαν να ήθελαν να ξαναγίνει.

«Αληθεύει ότι βρήκατε σημάδια από δαγκωματιές στο τελευταίο θύμα, γιατρέ;»

Δεν αλήθευε, αλλά όπως και να απαντούσα αυτή την ερώτηση χαμένη θα ήμουν. «Κανένα σχόλιο» έλεγα, και οι δημοσιογράφοι υπέθεταν ότι ήταν αλήθεια. «Όχι» απαντούσα, και στην επόμενη έκδοση διάβαζα: «Η δρ Σκαρπέτα αρνείται ότι βρέθη-

καν σημάδια από δαγκωματιές στα πτώματα των θυμάτων...». Ο δολοφόνος, που διάβαζε εφημερίδες, όπως όλος ο κόσμος, σχημάτιζε μια νέα άποψη.

Τα πρόσφατα ρεπορτάζ έβριθαν από ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, υπερβαίνοντας κατά πολύ το καθήκον που είχαν να προειδοποιούν τους πολίτες αυτής της πόλης. Οι γυναίκες, ειδικά όσες έμεναν μόνες, ήταν τρομοκρατημένες. Οι πωλήσεις όπλων και κλειδαριών ασφαλείας είχαν ανέβει κατά πενήντα τοις εκατό την εβδομάδα που ακολούθησε τον τρίτο φόνο, ενώ η Εταιρεία Προστασίας Ζώων δεν είχε πια άλλα σκυλιά – ένα φαινόμενο το οποίο φυσικά έγινε επίσης πρωτοσέλιδο. Την προηγούμενη μέρα, η διαβόγητη και βραβευμένη αστυνομική ρεπόρτερ Άμπι Τέρνμπουλ είχε επιδείξει για άλλη μια φορά το συνηθισμένο της θράσος επικαλούμενη τον νόμο περί ελευθερίας του Τύπου, σε μια ανεπιτυχή απόπειρα να αποσπάσει αντίγραφα των εκθέσεων νεκροφίας.

Η εγκληματικότητα ήταν υψηλή στο Ρίτσμونت, μια παλιά πόλη της Βιρτζίνια με διακόσιους είκοσι χιλιάδες κατοίκους, την οποία την περασμένη χρονιά το FBI τοποθέτησε δεύτερη στη λίστα των πόλεων των ΗΠΑ με την υψηλότερη εγκληματικότητα ανά κάτοικο. Δεν ήταν ασυνήθιστο ιατροδικαστές από τη Βρετανική Κοινοπολιτεία να περνούν έναν μήνα στο γραφείο μου για να μάθουν περισσότερα για τα τραύματα από όπλα. Δεν ήταν ασυνήθιστο αστυνομικοί καριέρας σαν τον Πιτ Μαρίνο, αφήνοντας πίσω τους την τρέλα της Νέας Υόρκης, να διαπιστώνουν τελικά ότι το Ρίτσμونت ήταν ακόμα χειρότερο.

Εκείνο που ήταν ασυνήθιστο ήταν αυτά τα σεξουαλικά εγκλήματα. Ο μέσος πολίτης δεν μπορεί να ταυτιστεί με εγκλήματα που σχετίζονται με ναρκωτικά, οικογενειακή βία, ή με μεπρκρήδες που αλληλομαχαιρώνονται για ένα μπουκάλι κρασί. Ωστόσο αυτές οι δολοφονημένες γυναίκες ήταν οι συνάδελφοι που κάθεται δίπλα τους στη δουλειά, οι φίλες με τις οποίες πας

για ψώνια ή πίνεις ένα ποτό, οι γνωστές που κουβεντιάζεις μαζί τους στα πάρτι, οι γυναίκες που περιμένεις μαζί τους στη σειρά του σούπερ μάρκετ. Ήταν η γειτόνισσα, η αδελφή, η κόρη, η αγαπημένη κάποιου. Βρίσκονταν μες στο σπίτι τους, κοιμόντουσαν στα κρεβάτια τους, όταν ο κύριος Κανένας εισέβαλλε από το παράθυρο.

Δύο άντρες με στολή στέκονταν στις δύο πλευρές της ορθάνοιχτης εξώπορτας που την έφραζε μια κίτρινη ταινία, η οποία προειδοποιούσε: ΤΟΠΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ. ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ.

«Γιατρέ».

Ο νεαρός με την μπλε στολή που παραμέρισε στην κορυφή της σκάλας και σήκωσε την ταινία για να περάσω θα μπορούσε να 'ναι γιος μου.

Το καθιστικό ήταν άψογο και ωραία διακοσμημένο σε ζεστούς ρόδινους τόνους. Ένα όμορφο ντουλάπι από ξύλο κερασιάς στη γωνία έκλεινε μέσα του μια μικρή τηλεόραση και ένα στερεοφωνικό κόμπακτ. Εκεί κοντά υπήρχε ένα αναλόγιο πάνω στο οποίο βρίσκονταν μια παρτιτούρα και ένα βιολί. Κάτω από το παράθυρο με την κουρτίνα που έβλεπε στην μπροστινή πελούζα, υπήρχε ένας γωνιακός καναπές και στο γυάλινο τραπέζακι μπροστά του, μερικά περιοδικά στοιβαγμένα τακτικά. Ανάμεσά τους, το *Scientific American* και το *New England Journal of Medicine*. Στο άλλο άκρο ενός κινέζικου χαλιού με έναν δράκο και ροδί ρόδακα σε κρεμ φόντο, ήταν μια βιβλιοθήκη από ξύλο καρυδιάς. Δύο ράφια ήταν γεμάτα τόμους με τη διδακτέα ύλη της ιατρικής σχολής.

Μια ανοιχτή πόρτα έβγαζε σε έναν διάδρομο που διέτρεχε ολόκληρο το σπίτι. Δεξιά μια σειρά από δωμάτια, αριστερά η κουζίνα, όπου ο Μαρίνο και ένας νεαρός αξιωματικός της αστυνομίας μιλούσαν σε έναν άντρα που υπέθεσα ότι ήταν ο σύζυγος.

Καθαροί πάγκοι, πάτωμα από λινόλεουμ και συσκευές σε χρώμα υπόλευκο, που οι κατασκευαστές ονομάζουν «ιβουάρ».

ταπετσαρία τοίχου και κουρτίνες σε ανοιχτό κίτρινο. Την προσοχή μου όμως τράβηξε το τραπέζι. Πάνω του βρισκόταν ένα συνθετικό κόκκινο σακίδιο, το περιεχόμενο του οποίου είχε εξεταστεί από την αστυνομία. Ένα στηθοσκόπιο, ένας μικροσκοπικός φακός σε μέγεθος στυλό, ένα τάπερ που κάποτε περιείχε ένα γεύμα ή κολατσιό, και πρόσφατες δημοσιεύσεις των περιοδικών *Annals of Surgery*, *Lancet* και *Journal of Trauma*. Κυριεύτηκα από ανησυχία.

Ο Μαρίνο με κοίταξε ψυχρά καθώς κοντοστάθηκα στο τραπέζι και στη συνέχεια με σύστησε στον Ματ Πίτερσεν, τον σύζυγο. Ο Πίτερσεν ήταν σωριασμένος σε μια καρέκλα με πρόσωπο τσακισμένο από το σοκ. Ήταν απίστευτα όμορφος, καλλονός θα μπορούσε να πει κανείς, με χαρακτηριστικά άψογα, σμιλεμένα θαρρείς, κατάμαυρα μαλλιά και δέρμα λείο, ελαφρώς μαυρισμένο. Είχε φαρδιές πλάτες και λεπτό αλλά κομψό αλαβάστρινο κορμί, και φορούσε ένα λευκό μπλουζάκι και ξεβαμμένο τζιν. Είχε το βλέμμα καρφωμένο στο πάτωμα, τα χέρια δεμένα σφιχτά στα γόνατά του.

«Αυτά είναι δικά της;» ρώτησα – ο ιατρικός εξοπλισμός μπορεί να ανήκε στον σύζυγο.

Ο Μαρίνο αποchrίθηκε θετικά.

Τα βαθυγάλαζα, κοκκινισμένα μάτια του Πίτερσεν σηκώθηκαν αργά. Έμοιαζε ανακουφισμένος που με έβλεπε. Η γιατρός είχε έρθει, μια αμυδρή ελπίδα εκεί που δεν διαφαινόταν καμία.

Ψέλλισε κοφτές, κολοβωμένες φράσεις ενός νου κομματιασμένου, άναυδου.

«Της μίλησα στο τηλέφωνο. Χθες βράδυ. Μου είπε ότι θα επέστρεφε κατά τις δωδεκάμισι, θα επέστρεφε από το Ιατρικό Κέντρο, από τα Επείγοντα. Όταν ήρθα σπίτι, βρήκα να φώτα σβηστά και σκέφτηκα ότι θα είχε ήδη πέσει για ύπνο. Έπειτα πήγα εκεί μέσα». Η τρεμουλιαστή του φωνή δυνάμωσε. Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Μπήκα στην κρεβατοκάμαρα». Δάκρυα κυλούσαν από τα γεμάτα απόγνωση μάτια του. Με κοίταξε ικετευ-

τικά. «Σας παρακαλώ. Δεν θέλω να τη βλέπουν έτσι. Δεν θέλω να τη βλέπουν σ' αυτή την κατάσταση. Σας παρακαλώ».

«Πρέπει να την εξετάσουμε, κύριε Πίτερσεν» του είπα ευγενικά.

Εκείνος χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι σε ένα ξαφνικό ξέσπασμα οργής.

«Το ξέρω!» Το βλέμμα του ήταν φρενιασμένο. «Αλλά όχι όλοι, αστυνομία, οι πάντες!» Η φωνή του έτρεμε. «Ξέρω τι γίνεται! Παντού δημοσιογράφοι και ένα τσούρμο άλλοι. Δεν θέλω ο κάθε μαλάκας να καρφώνει το βλέμμα του πάνω της!»

«Έλα τώρα. Έχω κι εγώ γυναίκα, Ματ» είπε ο Μαρίνο, παραμένοντας ασυγκίνητος. «Ξέρω τι περνάς, εντάξει; Σου δίνω τον λόγο μου ότι υπάρχει σεβασμός. Ο σεβασμός που θα ήθελα αν ήμουν εγώ στη θέση σου, εντάξει;»

Το γλυκό βάλσαμο του ψεύδους.

Οι νεκροί είναι ανυπεράσπιστοι, και η παραβίαση αυτής της γυναίκας, όπως και των άλλων, είχε μόλις αρχίσει. Ήξερα ότι δεν θα τελείωνε ώσπου η Λόρι Πίτερσεν να γυρίσει το μέσα έξω, να φωτογραφηθεί κάθε χιλιοστό της, και όλα αυτά να εκτεθούν στους ειδικούς, σε αστυνομία, δικηγόρους, δικαστές και ενόρκους. Θα ακολουθούσαν σκέψεις, σχόλια για τα σωματικά της προσόντα ή για την έλλειψή τους. Θα γίνονταν εφηβικά καλαμπούρια και κυνικές παρατηρήσεις καθώς το θύμα, και όχι ο δράστης, θα περνούσε από δίκη, όλα όσα αφορούσαν εκείνη και τον τρόπο ζωής της θα περνούσαν από κόσκινο, θα την επέκριναν και, σε μερικές περιπτώσεις, θα την υποβίβαζαν.

Ένας βίαιος θάνατος είναι ένα δημόσιο γεγονός, και αυτή είναι η πλευρά του επαγγέλματός μου που πληγώνει βαθιά τις ευαισθησίες μου. Αλλά δεν μπορώ να κάνω πολλά όταν το άτομο γίνεται πλέον μια περίπτωση, ένας αριθμός, ένα στοιχείο που περνά από χέρι σε χέρι. Η ιδιωτικότητα καταστρέφεται πλήρως, όπως και η ζωή.

Ο Μαρίνο με οδήγησε στην κουζίνα και άφησε τον αξιωματικό να συνεχίσει την ανάκριση του Πίτερσεν.

«Έχεις τραβήξει τις φωτογραφίες σου;» τον ρώτησα.

«Η Σήμανση είναι μέσα τώρα, περνάνε με σκόνη τα πάντα» απάντησε εκείνος αναφερόμενος στους τεχνικούς της Σήμανσης που ασχολούνταν εξονυχιστικά με τον τόπο του εγκλήματος. «Τους είπα να μην πλησιάζουν πολύ το πτώμα».

Κοντοσταθήκαμε στον διάδρομο. Στους τοίχους κρέμονταν μερικές ακουαρέλες και μια συλλογή φωτογραφιών που απεικόνιζαν την αποφοίτηση των δύο συζύγων ξεχωριστά, καθώς και μια καλλιτεχνική φωτογραφία του νεαρού ζευγαριού σε μια φθαρμένη σεζλόνγκ με φόντο την αμμουδιά – παντελόνια σηκωμένα ψηλά, μαλλιά ν' ανεμίζουν, πρόσωπα ηλιοκαμένα. Εκείνη μια όμορφη ξανθιά με λεπτά χαρακτηριστικά και ελκυστικό χαμόγελο. Φοίτησε στο Μπράουν και στη συνέχεια στην ιατρική σχολή του Χάρβαρντ. Εκεί πρέπει να γνωρίστηκαν. Εκείνη έμοιαζε να είναι μεγαλύτερή του.

Εκείνη. Η Λόρι. Πίτερσεν. Μπράουν. Χάρβαρντ. Ευφυής. Τριάντα ετών. Τα είχε όλα, ήταν έτοιμη να ζήσει τ' όνειρό της. Μετά από οκτώ τουλάχιστον χρόνια σκληρής δουλειάς, ιατρικής εκπαίδευσης. Γιατρός. Τα πάντα καταστράφηκαν μέσα σε μερικά λεπτά. Για να ικανοποιηθούν οι ανώμαλες ορέξεις κάποιου αγνώστου.

Ο Μαρίνο άγγιξε τον αγκώνα μου. Απέστρεψα το βλέμμα από τις φωτογραφίες καθώς εκείνος κατηύθυνε την προσοχή μου στην ανοιχτή πόρτα μπροστά κι αριστερά.

«Αποδώ μπήκε» είπε.

Ήταν ένα μικρό δωμάτιο με δάπεδο στρωμένο με λευκό πλακάκι και μπλε ραφ ταπετσαρία στους τοίχους. Ύπρχε μια τουαλέτα με έναν νιπτήρα και ένα φάθινο καλάθι για τα ρούχα. Το παράθυρο πάνω από την τουαλέτα ήταν ορθάνοιχτο, ένα μαύρο τετράγωνο απ' όπου έμπαινε κρύος, υγρός αέρας αναδεύοντας

τις λευκές κολλαριστές κουρτίνες. Πέρα, μες στο σκοτάδι των πυκνών δέντρων, ακουγόταν το πριόνισμα των τριζονιών.

«Η σήτα είναι κομμένη». Ο Μαρίνο με κοίταξε ανέκφραστα. «Είναι πεσμένη πάνω στον τοίχο του σπιτιού. Κάτω ακριβώς από το παράθυρο υπάρχει ένας πάγκος για πικνίκ. Ο δράστης φαίνεται ότι τον τράβηξε για να σκαρφαλώσει».

Περιεργάστηκα το δάπεδο, τον νιπτήρα, το πάνω σημείο της τουαλέτας. Δεν διέκρινα ίχνος σκόνης, δαχτυλιές και μουντζούρες, ωστόσο δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη, ούτε ήθελα να το διακινδυνεύσω καταστρέφοντας ενδεχομένως κάποιο στοιχείο.

«Ήταν κλειστό αυτό το παράθυρο;» ρώτησα.

«Δεν νομίζω. Όλα τα άλλα είναι κλειστά. Τα ελέγξαμε ήδη. Απ' ό,τι φαίνεται εκείνη δεν φρόντισε να βεβαιωθεί ότι αυτό ήταν κλειστό. Είναι το πιο ευάλωτο απ' όλα τα παράθυρα. Είναι χαμηλά, κοντά στο έδαφος και στην πίσω πλευρά του σπιτιού, όπου κανείς δεν μπορεί να δει τι συμβαίνει. Αν ο τύπος ήθελε να μπει αθόρυβα, ήταν προτιμότερο απ' το να μπει από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας. Η γυναίκα δεν τον άκουσε να κόβει τη σήτα και να σκαρφαλώνει, γιατί αυτό το παράθυρο είναι στην άλλη άκρη του διαδρόμου».

«Και οι πόρτες; Ήταν κλειδωμένες όταν επέστρεψε ο σύζυγος;»

«Εκείνος λέει πως ήταν».

«Τότε ο δολοφόνος βγήκε με τον ίδιο τρόπο που μπήκε» συμπεράνα.

«Έτσι φαίνεται. Και ούτε γάτα ούτε ζημιά, έτσι;» Ο Μαρίνο στηρίχτηκε στο πλαίσιο της πόρτας και έγειρε προς τα μπρος χωρίς να μπει μέσα. «Δεν βλέπω τίποτα εδώ μέσα, απ' ό,τι φαίνεται σκούπισε βγαίνοντας για να μην αφήσει πατημασιές στη λεκάνη και στο πάτωμα. Βρέχει όλη μέρα». Με κοίταξε άτονα. «Σίγουρα τα πόδια του ήταν βρεγμένα, λασπωμένα ίσως».

Πού θέλει να καταλήξει; αναρωτήθηκα. Δεν ήταν εύκολο να

τον καταλάβεις, και δεν ξέρω αν ήταν καλός παίκτης του πόκερ ή αν απλώς ήταν αργός. Ήταν ακριβώς το είδος του ντετέκτιβ που πάντα απέφευγα, αν είχα την επιλογή: αλαζονικός και τελείως απρόσιτος. Κόντευε τα πενήντα και είχε ένα πρόσωπο τσακισμένο από τη ζωή. Μακριές τούφες γκριζων μαλλιών με χωρίστρα χαμηλά στο πλάι κάλυπταν το καραφλό του κεφάλι. Ήταν πάνω από ένα κι ογδόντα πέντε, με προκοίλι από χρόνια κατανάλωσης μπίρας και ουίски. Η ντεμοντέ γραβάτα του με τις κόκκινες και μπλε ρίγες ήταν λιγδωμένη γύρω από τον λαιμό από τους καλοκαιρινούς ιδρώτες. Ο Μαρίνο ήταν από τη στόφα των σκληρών μπάτσων· ένας ακατέργαστος, χοντροκέφαλος ντετέκτιβ που πάω στοίχημα ότι είχε έναν βρομόστομο παπαγάλο για κατοικίδιο και στοίβες πορνογραφικά περιοδικά στο τραπέζι του σαλονιού.

Διέσχισα τον διάδρομο και, σταματώντας έξω από την κυρίως κρεβατοκάμαρα, ένιωσα ένα σφίξιμο μέσα μου.

Ένας τεχνικός της Σήμανσης σκέπαζε όλες τις επιφάνειες με μαύρη σκόνη. Ένας άλλος απαθανάτιζε τα πάντα στον χώρο με μια βιντεοκάμερα.

Η Λόρι Πίτερσεν ήταν στο κρεβάτι. Το μπλε και λευκό κάλυμμα κρεμόταν στα πόδια του κρεβατιού. Το πανωσέντονο σερόνταν σε έναν μπόγο κάτω από τα πόδια της, το κατωσέντονο ήταν βγαλμένο από τις γωνίες αποκαλύπτοντας το στρώμα, και τα μαξιλάρια ήταν σπρωγμένα στα δεξιά του κεφαλιού της. Το κρεβάτι έμοιαζε με στρόβιλο μιας τρομακτικής θύελλας, περιτριγυρισμένο από τον απείραχτο καθωσπρεπισμό της λουστραρισμένης βελανιδιάς ενός μεσοαστικού υπνοδωματίου.

Εκείνη ήταν γυμνή. Στο πολύχρωμο χαλάκι δεξιά του κρεβατιού ήταν πεταμένη μια ανοιχτοκίτρινη βαμβακερή νυχτιλιά. Ήταν σκισμένη από τον λαιμό ως το στρίφωμα, στοιχείο κοινό με τις τρεις προηγούμενες υποθέσεις. Στο κομοδίνο κοντά στην πόρτα υπήρχε ένα τηλέφωνο, με το καλώδιο τραβηγμένο από

τον τοίχο. Οι δύο λάμπες δεξιά κι αριστερά του κρεβατιού ήταν σβηστές, τα καλώδια κομμένα. Το ένα καλώδιο ήταν τυλιγμένο γύρω από τους δεμένους πίσω από την πλάτη της καρπούς της. Το άλλο καλώδιο ήταν δεμένο σε ένα διαβολικά δημιουργικό σχήμα που επίσης ταίριαζε με τις τρεις προηγούμενες υποθέσεις. Τυλιγμένο μια φορά γύρω από τον λαιμό, κρεμόταν πίσω της μέσα από το καλώδιο των καρπών της και ήταν περασμένο σφιχτά γύρω από τους αστραγάλους της. Εφόσον τα γόνατά της ήταν λυγισμένα, η θηλιά γύρω από τον λαιμό της θα παρέμενε χαλαρή. Έτσι και τέντωνε τα πόδια, είτε αντανακλαστικά, εξαιτίας του πόνου, είτε εξαιτίας του βάρους του δράστη πάνω της, το δέσιμο γύρω από τον λαιμό της θα έσφιγγε σαν βρόγχος.

Ο θάνατος από ασφυξία δεν χρειάζεται παρά μόνο μερικά λεπτά. Πάρα πολύς χρόνος, όταν κάθε κύτταρο του σώματός σου εκλιπαρεί για λίγο αέρα.

«Μπορείτε να μπείτε, γιατρέ» είπε ο αξιωματικός με τη βιτσεοκάμερα. «Τα έχω όλα στο φιλμ».

Προσέχοντας πού πατούσα, πλησίασα το κρεβάτι, άφησα την τσάντα μου στο πάτωμα και έβγαλα από μέσα ένα ζευγάρι γάντια. Έπειτα πήρα τη δική μου φωτογραφική μηχανή και τράβηξα μερικές φωτογραφίες του πτώματος *in situ*. Το πρόσωπο της γυναίκας ήταν τρομακτικό, πρησμένο, αγνώριστο, σκούρο μελανό από το αίμα που είχε μαζευτεί λόγω του βρόγχου στον λαιμό. Ματωμένα υγρά είχαν στάξει από τη μύτη και το στόμα της κηλιδώνοντας το σεντόνι. Τα λιναρένια της μαλλιά ήταν αναστατωμένα. Ήταν σχετικά ψηλή, όχι λιγότερο από ένα εβδομήντα, και με κάμποσα παραπανίσια κιλά από τη νεότερη εκδοχή της στη φωτογραφία.

Η κατάσταση του πτώματος είχε σημασία επειδή η απουσία μοτίβου μετατρεπόταν τελικά σε μοτίβο. Τα τέσσερα στραγγαλισμένα θύματα δεν φαινόταν να έχουν κοινά χαρακτηριστικά μεταξύ τους, ούτε καν από άποψη φυλής. Το τρίτο θύμα ήταν

μια μαύρη και πολύ λεπτή γυναίκα. Η πρώτη ήταν κοκκινομάλλα και στρουμπουλή, η δεύτερη καστανή και μικρόσωμη. Τα επαγγέλματά τους ήταν διαφορετικά. Μια δασκάλα, μια συγγραφέας, μια ρεσεψιονίστ και τώρα μια γιατρός. Επίσης έμεναν σε διαφορετικές περιοχές της πόλης.

Έβγαλα το μακρύ χημικό θερμόμετρο από την τσάντα μου και πήρα τη θερμοκρασία του δωματίου και έπειτα του πτώματος. Το δωμάτιο ήταν στους είκοσι δύο βαθμούς, το πτώμα στους τριάντα τέσσερις. Η ώρα θανάτου είναι πιο ασαφής απ' ό,τι πιστεύει ο κόσμος. Είναι δύσκολο να προσδιοριστεί με ακρίβεια, εκτός αν υπάρχουν μάρτυρες του θανάτου ή αν έχει σταματήσει το ρολόι του θύματος. Ωστόσο δεν είχαν περάσει ούτε τρεις ώρες από τον θάνατο της Λόρι Πίτερσεν. Το πτώμα της πάγωνε από μισό έως έναν βαθμό την ώρα και η νεκρική ακαμψία είχε ξεκινήσει στους μικρούς μυς.

Έφαξα να βρω κάποια ίχνη τα οποία ενδεχομένως να μη διασώζονταν έπειτα από τη διαδρομή προς το νεκροτομείο. Δεν υπήρχαν πεσμένες τρίχες πάνω στο δέρμα, βρήκα όμως πολλές ίνες, οι περισσότερες από τις οποίες προέρχονταν σίγουρα από τα σκεπάσματα. Χρησιμοποιώντας μικρές τσιμπίδες συνέλεξα μερικά δείγματα, μικροσκοπικές υπόλευκες ίνες καθώς και κάποιες άλλες οι οποίες έμοιαζαν να προέρχονται από ένα σκούρο ύφασμα, μπλε ή μαύρο. Τις τοποθέτησα σε ένα μεταλλικό κουτάκι συλλογής στοιχείων. Το πιο σαφές στοιχείο ήταν μια αψιά μυρωδιά όπως επίσης και οι κηλίδες κάποιου υπολείμματος, διάφανου και ξεραμένου σαν κόλλα, ψηλά στα πόδια της, πίσω και μπρος.

Σπερματικό υγρό υπήρχε σε όλες τις υποθέσεις, χωρίς όμως ιδιαίτερη εκκριτική ορώδη αξία. Ο δράστης ανήκε στο είκοσι τοις εκατό του πληθυσμού που απολάμβανε τη διάκριση να ανήκει στους μη εκκριτικούς τύπους ατόμων. Αυτό σημαίνει ότι τα αντιγόνα του αίματός του δεν μπορούσαν να εντοπιστούν στα

άλλα σωματικά του υγρά, όπως στο σάλιο, στο σπέρμα και στον ιδρώτα. Με άλλα λόγια, εφόσον δεν είχαμε δείγμα αίματος δεν μπορούσαμε να προσδιορίσουμε την ομάδα αίματός του. Ίσως ήταν Α, Β, ΑΒ, ή οτιδήποτε άλλο.

Δύο χρόνια πριν από μια τέτοια κατάσταση, ένας δολοφόνος αυτού του είδους θα αποτελούσε βασικό πλήγμα για την ιατροδικαστική έρευνα. Τώρα όμως υπήρχε η εξέταση DNA, που είχε εισαχθεί πρόσφατα και ήταν δυνητικά πολύ σημαντική για την αναγνώριση του δράστη, διότι απέκλειε όλους τους άλλους, με την προϋπόθεση ότι η αστυνομία τον συνέλαμβανε, του έπαιρνε βιολογικό υλικό και δεν είχε ομοζυγώτη δίδυμο.

Ο Μαρίνο ήταν μέσα στην κρεβατοκάμαρα ακριβώς πίσω μου.

«Το παράθυρο του μπάνιου» είπε κοιτώντας το πτώμα. «Κατά τα λεγόμενα του σύζυγου εκεί μέσα» συνέχισε δείχνοντας προς την κουζίνα «ο λόγος που το παράθυρο δεν ήταν ασφαλισμένο είναι γιατί το απασφάλισε ο ίδιος το Σαββατοκύριακο που πέρασε».

Τον άκουσα χωρίς να κάνω κανένα σχόλιο.

«Ισχυρίζεται ότι εκείνο το μπάνιο δεν χρησιμοποιείται σχεδόν ποτέ, εκτός αν έχουν επισκέπτες. Αντικατέστησε τη σήτα το περασμένο Σαββατοκύριακο και λέει ότι μπορεί να ξέχασε να ασφαλίσει ξανά το παράθυρο όταν τελείωσε. Το μπάνιο δεν χρησιμοποιήθηκε όλη την εβδομάδα. Εκείνη» συνέχισε ο Μαρίνο ρίχνοντας μια ματιά στο πτώμα «δεν είχε λόγους να το σκεφτεί, φαντάστηκε ότι ήταν ασφαλισμένο». Σταμάτησε μια στιγμή. «Το παράξενο είναι ότι το μόνο παράθυρο που δοκίμασε ο δολοφόνος ήταν αυτό. Το μοναδικό που ήταν απασφαλισμένο. Οι σήτες στα άλλα παράθυρα δεν είναι κομμένες».

«Πόσα παράθυρα υπάρχουν στο πίσω μέρος του σπιτιού;» ρώτησα.

«Τρία. Στην κουζίνα, στο μικρό μπάνιο και στο μπάνιο εκεί πέρα».

[Η πιο συναρπαστική αμερικανίδα συγγραφέας αστυνομικής λογοτεχνίας. **]** TIMES

Το Ρίτσμοντ της Βιρτζίνια συγκλονίζεται από μια σειρά φόνων. Τρεις γυναίκες έχουν βρεθεί στραγγαλισμένες μέσα στην κρεβατοκάμαρά τους. Δεν υπάρχουν κοινά στοιχεία που να συνδέουν τα εγκλήματα μεταξύ τους, ο δολοφόνος μοιάζει να διαλέγει τυχαία τα θύματά του, αλλά χτυπά πάντα τις πρωινές ώρες του Σαββάτου. Έτσι, όταν η ιατροδικαστής Κέι Σκαρπέτα λαμβάνει ένα τηλεφώνημα στις δύομισι τη νύχτα, ξέρει πως δεν είναι για καλό. Υπάρχει και τέταρτο θύμα.

Θα καταφέρει άραγε η δυναμική επιστήμονας, εκμεταλλευόμενη τις τελευταίες εξελίξεις της ιατροδικαστικής, να βοηθήσει την έρευνα της αστυνομίας ή το γαϊτανάκι των φόνων θα συνεχιστεί; Ποιος δεν χαίρεται καθόλου με την επαγγελματική εξέλιξη της Κέι Σκαρπέτα και δεν θα διστάσει ακόμα και να βλάψει την καριέρα της ή να σπιλώσει τη φήμη της;

[Εξαιρετικός ρυθμός, ένταση και αγωνία σε κάθε σελίδα. **]** DAILY MAIL

**ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΕ ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ
ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ**
Βραβεία Edgar, John Creasey, Anthony, MacAvity
και το γαλλικό Prix du Roman d'Aventure

ISBN 978-960-566-400-8

9 789605 664008

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6400

APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(MONO ΓΙΑ IPAD)